

РЕШЕНИЕ

№ 2770

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-Н, в закрито заседание на четиринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

като разгледа докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело № 20221100510165 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 7 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. с чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 78627/17.08.2022 г. по описа на ЧСИ, подадена от длъжника по изпълнението „С.В.“ АД, чрез надлежно упълномощен представител, срещу постановление за разноси с изх. № 43682 от 01.08.2022 г. по изп. дело № 20228510402018 по описа на ЧСИ М. П., рег. № 851, с район на действие Софийски градски съд.

В жалбата се твърди, че обжалваното постановление е неправилно и незаконосъобразно, като се излагат подробни съображения. Жалбоподателят поддържа, че е налице злоупотреба с право, както от страна на вискателите, така и от страна на ЧСИ М. П., тъй като предмет на изпълнителното дело е вземане в размер на 69.65 лв., а според ЧСИ М. П., посоченото вземане е дължимо на двама вискатели — „Д.А.“ ЕООД и „Т.У.“ ООД. За събирането му, ЧСИ начислил 808.91 лв. разноси по изпълнителното дело, както и 201.43 лв. такси по Тарифата към ЗЧСИ, като по този начин общият размер на задължението на длъжника по изпълнителното дело възлиза на 1 079.99 лв. Моли съдът да съобрази, че на 20.07.2022г., заедно с поканата за доброволно изпълнение по настоящото дело, в „С.В.“ АД са получени още 13 покани за доброволно изпълнение по изпълнителни дела с последователни номера, вискатели по всяко от които са по две дружества, в различни комбинации (приложено към настоящата жалба поканите). Всички тези дружества са свързани лица, с един и същи едноличен собственик на капитала и управител, а предмет на същите са незначителни суми, с начислени значителни разноси, многократно надхвърлящи задължението, предмет на изпълнителното дело. Излага още, че с обжалваното постановление ЧСИ М. П. е намалил адвокатското възнаграждение от 800 лв. на 400 лв., без да изложи

каквито и да било мотиви защо счита, че това е размерът, който обосновано и законосъобразно следва да бъде определен в полза на вискателите. Поддържа, че ЧСИ не се е произнесъл по отношение наведеното възражение относно начина на определяне на адвокатското възнаграждение в изпълнителното дело. Позицията се на решение на СЕС от 23.11.2017г. по присъединени дела С-427/16 и С-428/16 година по преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 от ДФЕС и на приложението на чл. 633 от ГПК. Искане обжалваното постановление за разноси от 01.08.2022г. по изпълнително дело № 20228510402018 на ЧСИ М. П. да бъде отменено за начисляването на разноси за адвокатско възнаграждение, а при условията на евентуалност да бъдат намалени до размер съответстващ на действителната фактическа и правна сложност на извършените действия по изпълнителното производство. Моли да бъде преизчислена пропорционалната такса, а на жалбоподателя да бъдат присъдени разноси, вкл. и юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК. Не представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 436, ал.3 от ГПК е постъпил отговор от вискателите „Д.А.“ ЕООД и „Т.У.“ ЕООД, които излагат становище, че жалбата е неоснователна. Твърдят, че са извършени различни действия от процесуалния им представител (смяна на изпълнителен способ, депозиране на становища, молби). Твърдят, че претендираното адвокатско възнаграждение е не само за образуване на изпълнително дело, но и за воденето му. Твърдят, че правото на обжалване на размера на таксите е преклудирано. Молят съда да остави жалбата без уважение. Претендират разноси в размер на 200 лв. – адвокатско възнаграждение и представят списък по чл. 80 от ГПК.

По делото са изложени мотиви на ЧСИ М. П., с които е заявено становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че размерът на адвокатското възнаграждение е съобразен с минимално определения такъв, съгласно НМРАВ за образуване на изпълнително дело и за процесуално представителство защита и съдействие. Излага, че освен образуване на изпълнително производство, вискателят е извършвал действия по процесуално представителство, изразяващи се в получаване на съобщения и книжа, следене на движението на делото, извършване на справки по него, като е изготвил и възражение срещу подаденото от вискателя възражение. Предвид изложеното счита, че е налице основание за приемане за събиране на адвокатско възнаграждение на вискателя както за образуване, така и за водене на изпълнително дело. Намира, че размерът на пропорционалната такса по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ следва да бъде определен въз основа на сбора на вземанията, инкорпорирани в изпълнителния лист, и възнаграждението за процесуално представителство в изпълнителния процес. Искане жалбата да бъде оставена без уважение и се потвърди извършеното от ЧСИ действие.

Софийски градски съд, в настоящия си състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Изпълнително дело № 20228510402018 по описа на ЧСИ М. П. е образувано на 14.07.2022 г. въз основа на изпълнителен лист от 21.09.2021 г., издаден по гр. дело № 4545/2020 г. от Софийския районен съд, 73 състав, с вискатели „Д.А.“ ЕООД и „Т.У.“ ЕООД и длъжник „С.В.“ АД.

На 19.07.2022 г. е изискана справка от Регистъра на Националната агенция за приходите за наличие/липса на задължения, в която е отразено, че длъжникът няма задължения.

На 20.07.2022 г. на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение, която е посочена длъжимата, присъдена с решение на СРС сума в размер на 69.95 лв., както и общият размер на приетите по делото за събиране разноси по изпълнителното дело от 808.91 лв., 201.43 лв. такси по ЗТТР към ЗЧСИ.

На 22.07.2022 г. длъжникът е депозирал отговор на поканата за доброволно изпълнение с вх. № 69009/22.07.2022 г. по изп. дело срещу размера на разносните, с искане адвокатското възнаграждение да бъде намалено до 200 лв. - за образуване на изпълнителното дело на основание чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно да бъде намален размерът на пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ.

На 01.08.2022 г. с постановление за разноси с изх. № 43682/01.08.2022 г. съдебният изпълнител е приел да намали адвокатското възнаграждение до размер на 400 лв. С придружително писмо с изх. № 43695/01.08.2022 г., получено на 04.08.2022 г., длъжникът е уведомен за постановлението за разноси.

На 17.08.2022 г. от длъжника е депозирана разглежданата жалба с вх. № 78627/17.08.2022 г., с която се обжалва постановлението за разноси с изх. № 43682 от 01.08.2022 г. по изп. дело № 20228510402018 по описа на ЧСИ М. П.. В законоустановения срок взыскателите са депозирали възражение срещу разглежданата жалба.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата по чл. 435, ал.2 от ГПК е подадена от процесуално легитимирано лице – длъжникът по изпълнението, в рамките на преклузивния двуседмичен срок по чл. 436, ал.1 от ГПК. Насочена е срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител, доколкото обжалваното постановление касае разносните по изпълнението, т.е. попада в нормата на чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК. Внесена е и дължимата държавна такса по сметка на СГС. В този смисъл съдът приема, че жалбата е редовна и процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В т. 2 от Тълкувателно решение № 3/2015 г. по т.д. № 3/2015 г. на ОСКГТ на ВКС се приема, че постановлението за разносните представлява всеки акт на съдебния изпълнител, с който той се произнася по задължението на длъжника за разноси по изпълнението. Това важи и за разносните, посочени в поканата за доброволно изпълнение. В тази си част поканата съдържа произнасяне по отношение на размера на разносните, които не са удостоверени в изпълнителното основание и издадения въз основа на него изпълнителен лист. Това произнасяне може да бъде оспорвано от длъжника по реда на чл. 435, ал. 2 от ГПК, като това оспорване не го лишава от възможността да изпълни задължението си по изпълнителния лист в срока за доброволно изпълнение. В процесния случай ЧСИ е уведомил за начислените разноси длъжника с поканата за доброволно изпълнение, която е връчена на последния на 20.07.2022 г., което не е спорно по делото. При връчване на поканата за доброволно изпълнение на 20.07.2022 г. двуседмичният срок съгласно чл. 436, ал.1 от ГПК за обжалване на разносните по изпълнението и таксите на ЧСИ, вкл. т. 26 от ТТРЗЧСИ, приключва на 03.08.2022 г. В законовия срок е направено искането за намаляване на размера на претендираното адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство.

В поканата сумата за разноси по изпълнителното дело включва 800 лв. за адвокатско възнаграждение, които впоследствие ЧСИ с постановление е намалил, без противопоставяне от взыскателя на 400 лв. В настоящия случай процесуалният представител на взыскателите е извършил едно фактическо действие – подал е молба за образуване на изпълнително производство, в която сочи и способите на принудителното изпълнение – налагането на заповест за наем на движими вещи и дружествени дялове и възбрана на недвижими имоти. Съгласно чл. 426, ал.2 от ГПК в молбата си

взискателят посочва начина на изпълнението, като той може да посочи едновременно няколко начина, само ако това е нужно за удовлетворяване на вземането му. Сезирането на ЧСИ с конкретен изпълнителен способ е условие за редовност на молбата на взискателя, поради което първоначалното посочване на изпълнението следва да се счита, че е основание за начисляване адвокатско възнаграждение само за образуване на изпълнително дело по чл. 10, т. 1 от НМРАВ. В чл. 426, ал. 2, изр. второ от ГПК е предвидено, че в течение на производството взискателят може да посочва и други начини на изпълнение, като в такива случаи е предвидено да бъде начислявано адвокатско възнаграждение по чл. 10, т. 2 от НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания. Адвокатското възнаграждение по чл. 10, т. 1 и т. 2 от Наредбата са самостоятелни по своето основание и ред за определяне на техния размер, което е обусловено от спецификата на всяко конкретно изпълнително производство. Законът дава изрична възможност на длъжника да погаси дълга си в срока за доброволно изпълнение, което евентуално изпълнение прави ненужна защитата на взискателя с предприемането на изпълнителни действия по него. Предвид факта, че длъжник е „С.В.“ АД, което дружество е изцяло собственост на Столична община, платежоспособен титуляр е на банкови сметки, и е активен участник в гражданския оборот, не са налице обективни пречки ЧСИ да наложи заповед върху банкови сметки и в кратки срокове да събере дължимите суми, без да е необходимо от допълнителни указания и съдействие от взискателя. В процесния случай взискателите са посочили конкретен изпълнителен способ – заповед на банкови сметки на длъжника с последваща молба, която е конкретизиране на молбата за образуване на изпълнителното дело, тъй като до момента на подаването пред ЧСИ последният не е пристъпил към реализиране на който и да е от посочените изпълнителни способности. Това, че взискателите с нова молба са посочили конкретен способ за принудително изпълнение, не е следствие на неуспешно реализиране на първоначално посочен в молбата за образуване на производството, а следва да се приема като изпълнение на първоначалното му задължение, уредено в чл. 426, ал. 2 от ГПК. Подаването на тази втора молба от взискателя, на следващия ден след депозиране молбата за образуване на изпълнителното дело, е злоупотреба с процесуалното право, уредено в чл. 426, ал. 2 от ГПК – да определя начина на изпълнение. Злоупотребата с право е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно – за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл. 57, ал. 2 от КРБ). Съгласно чл. 3 от ГПК, участващите в съдебните производства лица и техните представители под страх от отговорност за вреди са длъжни да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави. Прогласената от закона легитимна цел на избор на няколко способа за изпълнение е оправдана, единствено при реална необходимост, т. е. ако е реална заплахата, че при посочването само на един „начин на изпълнение“ удовлетворяването на притезанието му ще бъде невъзможно за реализиране или затруднено. От значение са и извършените към момента на определяне на разносните действия от съдебния изпълнител по принудително събиране на процесното вземане. Не са предприети действия по налагането на заповед на банковите сметки на длъжника, налагането на възбрана, респ. заповед на притежавани от длъжника недвижими и движими вещи, като дори не е направено проучване чрез справки за наличието на такива. В случая, към жалбата си дружеството длъжник е представило покани за доброволно изпълнение, изпращани по изпълнителни дела – всички образувани пред ЧСИ – М. П. и с длъжник и взискатели – идентични с тези в настоящото производство, като и начислените суми предмет на изпълнението са близки по размер. Очевидна е целта на взискателите да образуват множество изпълнителни производства срещу един и същи длъжник за събиране на вземания в

малък размер. Настоящият съдебен състав приема, че по този начин не се цели удовлетворяване чрез принудително изпълнение на дължимите вземания, а увреждането на длъжника, за който е известно, че е дружество монополист - общинска собственост и разполага с достатъчно средства, които са достъпни за изпълнение. Подобно процесуално поведение от страна на вискателите съдът приема за злоупотреба с право. Видно от книгата по делото (лист 3 от изп. дело), цедент по договора за цесия, въз основа на който вземането е било прехвърлено в полза на вискателите, е адвокат К.И.Б., като упълномощен от вискателите е друг адвокат от същата адвокатска кантора с идентичен служебен адрес, който факт също е в подкрепа на формирания от съда извод за злоупотреба с право и кумулирането на допълнителни разноски с цел увреждане на длъжника.

Освен изложеното, при служебно извършена справка съдът установи и други образувани частни граждански производства с предмет и страни, идентични с настоящите, което също обосновава извода на съда за злоупотреба с право, което е в разрез с основния принцип в гражданския процес за добросъвестно упражняване на процесуални права и съобразно добрите нрави (арг. от чл. 3, изр. 1 от ГПК). Предвид изложените мотиви настоящият въззивен състав приема, че ЧСИ неправилно е постановил отказ за намаляване на размера на адвокатското възнаграждение, като счита, че обжалваното постановление следва да бъде отменено изцяло, като настоящият съдебен състав приема, че такива изобщо не се дължат – както за адвокатско възнаграждение в полза на вискателите, така и таксите по т. 26 от ТТР към ЗЧСИ в полза на ЧСИ.

По разноските в настоящото производство съдът приема следното:

В производството по реда на чл. 435 от ГПК предмет на съдебен контрол и проверка за процесуална законосъобразност са действията и актовете на органа по принудителното изпълнение, поради което и субект на отговорността за обезщетяване причинените вреди (в това число и разходите за обжалването им по реда на чл. 435 от ГПК), е съдебният изпълнител. Последният не е страна в съдебното производство по обжалване на действията и актовете му, поради което и общият ред за присъждане на разноски, предвиден в чл. 78 и чл. 81 от ГПК в случая е неприложим.

Процесуалният способ за защита на страната, сторила разноски и имаща право на такива, е общият исков ред - чрез предявяване на иск по чл. 441 от ГПК и чл. 74 от ЗЧСИ за възстановяване на вредите, причинени от незаконосъобразни действия и актове на съдебния изпълнител. По изложените съображения съдът оставя без уважение искането на жалбоподателя за присъждане на разноски по настоящото производство.

Вискателите претендират разноски сторени по повод заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв., представят договор и списък. Предвид изхода на делото и съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 3 от ГПК искането им за разноски следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, Софийски градски съд, ГО, III въззивен бр. състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на длъжника „С.В.“ АД с ЕИК ***** по изпълнително дело № 20228510402018 на ЧСИ М. П. с рег. № 851, с район на

действие Софийски градски съд, постановление № 43682 от 01.08.2022 г., с което е постановен отказ да бъдат намалени приетите за събиране разноси, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на вискателите за присъждане на разноси, включващи адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. и

ОТМЕНЯ постановлението на ЧСИ М. П. с рег. № 851, с район на действие Софийски градски съд по изпълнително дело № 20228510402018, с което са начислени такси по делото в размер на 201.43 лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „С.В.“ АД с ЕИК *****, за присъждане на разноси по частно гр. дело № 10165 по описа за 2022 г. на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Д.А.“ ЕООД с ЕИК ***** и „Т.У.“ ЕООД с ЕИК *****, за присъждане на разноси по частно гр. дело № 10165 по описа за 2022 г. на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____